

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: J. B.
zastoupen obecnou zmocněnkyní Mgr. Ing. P. H.
oba bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. 121962/2017/KUSK,
sp. zn. SZ_060046/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u K. s. v P. prostřednictvím datové schránky dne 22. 12. 2017 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru M. ú. B. (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 3. 2017, č. j. MBE/17592/2017/FIN-SaM (dále jen „platební výměr“), a kterým byl platební výměr potvrzen. Platebním výměrem vyměřil prvostupňový orgán žalobci navýšení místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů

(dále jen „místní poplatek“) o částku ve výši X Kč za poplatkové období roku 2014, a to s odkazem na § 10b a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 28. 10. 2015 (dále jen „zákon o místních poplatcích“), na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 368/2016 Sb. (dále jen „daňový řád“) a na článek 7 obecně závazné vyhlášky m. B. č. X, o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále jen „vyhláška č. X“).

2. Žalobce v prvním ze žalobních bodů namítá, že mu prvostupňový orgán nevyměřil místní poplatek za rok 2014 platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, ač tak byl dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích povinen učinit, což uznal i žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 7 uvedl: *„Jestliže správce daně nevydal platební výměr na základní výši místního poplatku, který by vložil do spisu, ale vydal až platební výměr na zbývající částku představující navýšení, ...“* V návaznosti na to pak upozorňuje na § 148 odst. 1 daňového řádu, z něž dovozuje, že prekluzivní lhůta pro vyměření místního poplatku uplynula dne 31. 5. 2017. Jelikož je zvýšení poplatku jeho příslušenstvím, které sleduje osud místního poplatku (zde žalobce odkazuje na komentářovou literaturu k § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích), je jeho vyměření nezákonné. Navýšení místního poplatku bylo podle žalobce vyměřeno až po X letech, takže napadené rozhodnutí je nezákonné i pro rozpor se zásadou rychlosti řízení zakotvenou v § 7 odst. 1 daňového řádu.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i platebního výměru. Z platebního výměru není zřejmé, z jakého důvodu prvostupňový orgán přistoupil k navýšení místního poplatku a na základě jakých úvah dospěl ke stanovení výsledné míry navýšení. Přestože míra navýšení je stanovena ve vyhlášce č. X, dle Ú. s. (nález ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10) má správní orgán přinejmenším povinnost odůvodnit, proč se rozhodl řízení zahájit a provést (vydat platební výměr), k čemuž však v tomto případě nedošlo. Dle rozsudku N. s. s. ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 Afs 3/2016-40, nelze zvýšení místního poplatku uložit jen z důvodu prodlení, přičemž je třeba přihlídnout ke všem specifickým okolnostem, což však žalovaný, resp. prvostupňový orgán, neučinil. Žalobce poukazuje též na další judikaturu N. s. s. (konkrétně jeho rozsudky ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Afs 1/2016-38, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 Afs 168/2015-45, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 Afs 68/2013-75, a ze dne 14. 8. 2014, č. j. 1 Afs 43/2013-53) týkající se otázky přezkoumatelnosti úvah správního orgánu a rovněž na komentářovou a další odbornou literaturu, dle které je správce daně povinen uvést ve svém rozhodnutí též úvahy ohledně výsledné míry navýšení, přestože je míra navýšení stanovena v obecně závazné vyhlášce.
4. Třetím žalobním bodem žalobce namítá rozpor čl. 7 odst. 2 vyhlášky č. X s ústavním pořádkem, popř. s ustanovením § 5 odst. 3 daňového řádu. K tomu žalobce uvádí, že místní poplatek za poplatkové období roku 2014 uhradil dobrovolně dne 5. 9. 2014, pouhých 7 dnů po lhůtě stanovené vyhláškou č. X. Úrok z prodlení tak v předmětném případě činí X % p. a., přitom dle § 252 daňového řádu by činil úrok z prodlení jen X % p. a. Rozpor s ústavním pořádkem shledává žalobce v tom, že čl. 7 odst. 2 vyhlášky č. X si jsou postaveni na roveň dlužníci v prodlení trvajícím 1 den, 1 rok i 3 roky. V tomto smyslu nemůže podle žalobce předmětná vyhláška obstát v tzv. testu rozumnosti aplikovaném v těchto případech Ú. s., neboť taková výše penalizace je zjevně nerozumná.

5. Čtvrtým (a posledním) žalobním bodem je pak námitka, že ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích je v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 1, čl. 3 odst. 1, čl. 4 odst. 3 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod vyhlášené usnesením předsednictva Č. n. r. pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), a to z důvodů namítaných v předchozím žalobním bodě a navíc proto, že poplatníci na různých místech podléhají v důsledku této úpravy různě vysokým sankcím. Žalobce navíc odkazuje na odlišnou slovenskou právní úpravu, která pro tyto případy stanoví jednotnou sazbu úroku z prodlení. Z tohoto důvodu žalobce navrhuje soudu, aby předložil Ú. s. návrh na zrušení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích.
6. Žalovaný ve vyjádření označuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje zamítnutí žaloby. V první řadě poukazuje na to, že se v odvolání řádně zabýval uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž odkazuje na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se marného uplynutí lhůty pro vyměření místního poplatku žalovaný uvádí, že je třeba odlišovat doměření daně dodatečným platebním výměrem od jejího stanovení platebním výměrem. V uvedeném případě došlo ke stanovení daně, při čemž je správce daně limitován pouze lhůtou pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 a 2 daňového řádu. Jelikož se oznámením platebního výměru tříletá lhůta prodloužila o jeden rok, nabyl platební výměr právní moci včas.
7. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že nelze místní poplatek navýšit po jeho úhradě, a uvádí, že žalobcem odkazovaná komentářová literatura zcela pomíjí ustanovení § 102 odst. 1 písm. b) daňového řádu, dle kterého se ve výroku uvádí samostatně upravené povinnosti zvlášť – tj. odděleně místní poplatek a vedle něj zvýšení daně. I ustanovení § 152 odst. 1 daňového řádu odděluje úhradu daně od úhrady příslušenství, takže úhradou daně příslušenství nezaniká. Žalobcem odkazovaná literatura navíc argumentuje doměření daně, ale pomíjí, že zde jde o vyměření, resp. sdělení daně (navýšení místního poplatku). Daňový řád navíc zvýšení daně neupravuje, lze jej proto použít jen omezeně. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích s ohledem na jeho logiku a účel nelze vykládat tak, že nebude-li místní poplatek zaplacen včas, ale zaplacen bude, nelze již zvýšení poplatku vyměřit. Žalobce místní poplatek včas neuhradil, tedy nenaplnil podmínku pro vyměření daně podle § 140 daňového řádu, přičemž ani opožděné zaplacení daně (poplatku) nepředstavuje liberační důvod pro zánik oprávnění správce daně vyměřit zvýšení daně. Žalovaný také odkazuje na dříve platný zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, konkrétně na jeho § 58, který výslovně institut zvýšení daně upravoval s tím, že jde o druh příslušenství daně, které sledovalo osud daně, avšak s daní nezanikalo a vyměřovalo se samostatným výrokem.
8. Pokud jde o lhůtu určenou pro vydání rozhodnutí, žalovaný zdůrazňuje, že se jedná o lhůtu pořádkovou a že žalobce se případně mohl domáhat ochrany před nečinností podnětem podle § 38 daňového řádu.
9. K žalobním námitkám, že zvýšení poplatku není v platebním výměru odůvodněno, žalovaný uvádí, že v souladu s rozsudkem N. s. s. ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, se součástí odůvodnění platebního výměru stalo i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice částečně souhlasí s případností nálezu Ú. s. ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10, citovaného žalobcem, nicméně zdůrazňuje bod 21 tohoto nálezu, v němž Ú. s. uvedl, že pokud samospráva stanoví hodnotu zvýšení místního poplatku, musí z toho správce poplatku vycházet a jeho diskreční pravomoc je v tomto směru omezena. Na to již žalovaný poukázal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí.

10. K žalobcem tvrzenému rozporu vyhlášky č. X s ústavním pořádkem žalovaný vyhodnotil, že vyhláška splňuje materiální i formální znaky obecně závazného právního předpisu a že byla zkontrolována dozorovým orgánem. Žalobce měl v případě svých pochybností zahájit jiné řízení o zrušení obecně závazného předpisu. K tvrzenému rozporu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích s ústavním pořádkem pak žalovaný opět odkazuje na nálezy Ú. s. ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10, kde Ú. s. doslova uvedl, že obecná úprava v zákoně o místních poplatcích je „pro praxi zřejmě dostačující, každopádně je odrazem vůle zákonodárce, přičemž vhodnost či správnost jím zvoleného řešení není předmětem zkoumání ze strany Ú. s.“
11. V replice žalobce doplnil odkaz na odpověď m. f. na dotaz k problematice vyměřování místních poplatků zveřejněnou na jeho internetových stránkách, v níž m. uvádí, že „zákon nedává správci poplatku jinou možnost, než že v případě pozdní úhrady vyměří místní poplatek vždy, tedy i v situaci, kdy poplatník či plátce uhradil místní poplatek před vydáním platebního výměru. Pokud správce poplatku v dané situaci přistoupí ke zvýšení místního poplatku, vyměří místní poplatek včetně zvýšení místního poplatku jedním platebním výměrem. Z platebního výměru musí být zřejmé, že místní poplatek byl již uhrazen. Obsahem platebního výměru bude dále částka vyjadřující zvýšení místního poplatku, která je určena k úhradě, termín splatnosti, způsoby placení atd.“ Protože v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nedošlo k vyměření místního poplatku, jsou podle žalobce napadené rozhodnutí i platební výměr nezákonné.

II. Podstatný obsah správního spisu

12. Platebním výměrem doručeným žalobci dne 10. 3. 2017 prvostupňový orgán vyměřil žalobci zvýšení místního poplatku (doslova „*zvýšení místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů*“) za nezaplacení místního poplatku ve lhůtě splatnosti stanovené v článku 5 odst. 1 vyhlášky č. X ve výši X Kč. V odůvodnění platebního výměru prvostupňový orgán stručně uvedl, že žalobce neuhradil místní poplatek ve stanovené lhůtě, a proto správce poplatku přistoupil ke zvýšení místního poplatku na dvojnásobek, jak mu to umožňuje ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích a čl. 7 odst. 2 vyhlášky č. X, a konstatoval, že ke dni vydání platebního výměru zvýšení místního poplatku uhrazeno nebylo.
13. Proti platebnímu výměru podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal nedostatečné odůvodnění zvýšení místního poplatku, rozpor čl. 7 odst. 2 vyhlášky č. X se zákonem i ústavním pořádkem s odkazem na to, že místní poplatek v roce 2014 uhradil jen 7 dnů po lhůtě pro zvýšení poplatku (a v letech 2015 a 2016 zaplatil poplatek včas), a rozpor ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích s ústavním pořádkem. Argumentoval prakticky shodně jako v žalobě. Odvolání posléze doplnil o argumentaci komentářovou literaturou k § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích (opět shodně s podanou žalobou) odkazující mimo jiné též na metodické doporučení m. f.
14. Napadeným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a potvrdil platební výměr. V jeho odůvodnění žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a následně se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám. Žalovaný nejprve zdůraznil, že místní poplatek je formou místní daně, kterou je dle § 10 odst. 1 písm. a) a b) zákona o místních poplatcích povinna hradit mimo jiné osoba s trvalým pobytem v příslušné obci. Místní poplatky obce zavádějí obecně závaznými vyhláškami, ve kterých specifikují především sazbu, splatnost, ohlašovací povinnost a případné úlevy nebo osvobození nad rámec zákona. Vzhledem ke

skutečnosti, že dle § 11 odst. 4 zákona o místních poplatcích nelze v oblasti místních poplatků uplatnit penále, úroky a pokuty upravené daňovým řádem, s výjimkou pořádkových pokut, dal zákonodárce správci daně pravomoc navýšit včas nezaplacený místní poplatek až na trojnásobek (§ 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích). Specifikum místních poplatků spočívá v tom, že poplatník je povinen uhradit místní poplatek ve lhůtě splatnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou. Pokud tak neučiní, správce daně mu vystaví platební výměr, který je jednou z forem rozhodnutí v daňovém řízení. Žalovaný zdůraznil, že dle vyhlášky č. X „*se poplatek zvyšuje na dvojnásobek*“, nikoli „*může být zvýšen na dvojnásobek*“. V uvedeném případě tak platební výměr nebyl projevem libovůle, nýbrž realizoval vůli orgánu m. B. (zastupitelstva), který vyhlášku č. X schválil. Poplatníkem odkazovaná judikatura N. s. s. se týkala situací, v nichž správce daně postrádal jasná kritéria v obecně závazné vyhlášce a vycházel ze znění zákona o místních poplatcích („*může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek*“). Pokud jde o otázku případného rozporu vyhlášky č. X s ústavním pořádkem, žalovaný uvedl, že vycházel z presumpce správnosti veřejnoprávního aktu, když mu není známo, že by m. v. došlo při své dozorové činnosti k závěru o rozporu vyhlášky se zákonem či ústavním pořádkem. K otázce tvrzené nepřiměřenosti výše postihu žalovaný uvedl, že zákon o místních poplatcích představuje hmotněprávní úpravu, daňový řád naopak procesní, jež má subsidiární povahu vůči hmotněprávním předpisům. Ohledně údajného rozporu § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích s ústavním pořádkem žalovaný zejména uvedl, že navýšení nepředstavuje úrok z prodlení, a nemůže tedy být přepočítáváno na roční procentní úrok. Každá obec si může stanovit svou výši sazby poplatku či sankce, pohybuje-li se v mantinelech zákona o místních poplatcích. K námitce, že nelze přistoupit k navýšení místního poplatku, je-li místní poplatek již zaplacen, žalovaný odkázal na § 2 odst. 4 a 5 daňového řádu s tím, že zdůraznil větu, že „*[ú]roky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně*“. Zvýšení místního poplatku nespadá ani pod jeden z těchto pojmů, jedná se o příslušenství. Aby navýšení mohlo sledovat osud daně, muselo by být v daňovém řádu uvedeno „*příslušenství, s výjimkou nákladů řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona, sleduje osud daně*“. Dle názoru žalovaného správce daně neztrácí pravomoc navýšit místní poplatek, je-li místní poplatek uhrazen až po lhůtě splatnosti. Žalobcem odkazovaná metodika není dle názoru žalovaného použitelná, jelikož počítá pouze se základní výší místního poplatku po navýšení. Je pravdou, že pokud se poplatníkem tvrzená daň neodlišuje od daně vyměřené, správce daně vydá platební výměr, který nedoručuje a jen jej vloží do spisu. V žalobcově případě se však „tvrzená daň“ lišila od daně vyměřené. Žalobce uhradil po datu splatnosti pouze základní výši místního poplatku bez navýšení, ač mu vznikla i tato povinnost. Prvostupňový orgán proto žalobci platebním výměrem vyměřil částku zbývající k úhradě. Jelikož nebyl vydán platební výměr na základní výši místního poplatku, ale byl vydán až platební výměr na zbývající částku, nelze hovořit o nepřipustném doměření daně. Daň se doměří dodatečným platebním výměrem, zatímco platebním výměrem se daň stanoví. V uvedeném případě došlo ke stanovení daně.

III. Průběh ústního jednání

15. V průběhu jednání žalobce zrekapituloval hlavní body žaloby. Mimo jiné připomněl, že mu bylo vyměřeno navýšení místního poplatku, aniž by byl vyměřen samotný poplatek, což považuje za rozporné s § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, přičemž M. f. ve své metodice upozorňuje na potřebu rozhodnout o vyměření místního poplatku a jeho navýšení jedním platebním výměrem. Dále též zdůraznil své přesvědčení o neústavnosti zákona o místních poplatcích, a to zejména s ohledem připuštěnou možností násobení

místního poplatku v případě jeho nezaplacení, byť i jen s prodlevou několika dnů. Takový přístup státu, který umožňuje uložit sankci odpovídající ročnímu úroku v řádu několika set procent, považuje za ostudný a nemorální. V situaci, kdy se kolem 800 000 obyvatel České republiky nachází v tzv. dluhové pasti, není podle žalobce možné, aby takový stav pomáhal udržovat stát. Podle žalobce musí být zákon o místních poplatcích i vyhláška č. X protiústavní, pokud zakotvuje sankci v lichevní výši, jež je podle konstantní judikatury Ú. s. v rozporu s dobrými mravy a již v současné době soudy v občanském soudním řízení odmítají přiznávat. Stát se zde chová jako lichvář a nerespektuje ani obecné principy o povinnosti šetřit práva daňových poplatníků, což se v minulosti projevilo např. i potřebou přijetí výslovného ustanovení v § 175 odst. 2 daňového řádu, které mělo zabránit praxi zcela zásadního navyšování pohledávek o náklady vymáhání pohledávek prostřednictvím soudního exekutora. Žalobce proto žádal předložení návrhu na zrušení ustanovení zákona o místních poplatcích Ú. s.

16. Žalobce v průběhu řízení požádal soud o poskytnutí poučení podle § 118a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), pokud by soud měl jiný právní názor na věc. Soud k tomuto uvedl, že ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. se v soudním řízení správním neuplatní, a nadto dodal, že v dané věci nejde o spor skutkový, ale o spor právní. Soud přitom v dané věci nevidí důvod, že by bylo potřebné a přicházelo v úvahu doplnění nějakých chybějících skutkových tvrzení či důkazních návrhů. Soud je připraven vycházet ze skutkového stavu, který je mezi účastníky nesporný.
17. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření a namítl, že argumentace lichevní výši navýšení místního poplatku nebyla předmětem původní žaloby, stejně jako návrh na předložení věci Ú. s. Jinak trval na zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2017) osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.
20. Dle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích může obecní úřad včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku.
21. Dle § 11 odst. 4 zákona o místních poplatcích se penále, úroky a pokuty, upravené daňovým řádem, s výjimkou pořádkových pokut, neuplatňují.
22. Dle § 14 odst. 2 věty první zákona o místních poplatcích zavede obec poplatky obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků.
23. Dle § 16a zákona o místních poplatcích platí, že správce poplatku může na žádost poplatníka z důvodu odstranění tvrdosti právního předpisu zcela nebo částečně prominout

poplatek podle § 10b (tj. poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů) nebo jeho příslušenství, lze-li to s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit.

24. Dle § 16b zákona o místních poplatcích může obecní úřad z moci úřední poplatek nebo jeho příslušenství zcela nebo částečně prominout při mimořádných, zejména živelních událostech.
25. Dle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. X činila sazba místního poplatku X Kč za kalendářní rok.
26. Dle čl. 5 odst. 1 vyhlášky č. X platilo, že místní poplatek je splatný jednorázově, a to nejpozději do 31. května příslušného kalendářního roku.
27. Dle čl. 7 odst. 1 vyhlášky č. X, nebyly-li poplatky zaplacený včas nebo ve správné výši, vyměřil správce poplatku poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Dle čl. 7 odst. 2 se pak poplatek podle čl. 4 odst. 1 v případě prodlení s jeho úhradou nebo úhradou jeho části delším 90 dnů zvyšoval v souladu s § 11 zákona o místních poplatcích na dvojnásobek.
28. Dle § 2 odst. 3 daňového řádu se daní se pro účely tohoto zákona rozumí mimo jiné peněžité plnění, které zákon označuje jako poplatek. Dle § 2 odst. 4 daňového řádu zahrnuje daň podle odstavce 3 rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně. Dle § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.
29. Dle § 140 odst. 1 věty první daňového řádu, neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností.
30. Dle § 148 odst. 1 daňového řádu platí, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Dle § 148 odst. 2 téhož zákona se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo (mimo jiné) k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.
31. Dle § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.
32. K prvému ze žalobních bodů týkajícímu se údajné prekluze povinnosti žalobce k úhradě poplatkové povinnosti soud uvádí, že se shoduje se žalovaným v tom, že na zvýšení místního poplatku nelze vztáhnout větu druhou ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu, a to ani analogicky. Zákon o místních poplatcích otázku, zda příslušenství místního poplatku v podobě jeho navýšení sdílí jeho osud, v rozhodném znění neupravoval. Tuto otázku zákonodárce výslovně upravil teprve až s účinností od 1. 1. 2020 novelou provedenou zákonem č. 278/2019 Sb., kdy nově v § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích určil, že navýšení místního poplatku má sdílet osud poplatku samotného. Podle čl. II zákona č. 278/2019 Sb. se však tato právní úprava neuplatní v již zahájených řízeních. I kdyby však

přechodné ustanovení novely zakotvovalo zpětnou účinnost zákona, nemohl by soud k posunu právní úpravy přihlížet, neboť pro jeho rozhodování je v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodný právní stav platný v době vydání napadeného rozhodnutí, což je i logické, neboť žalovanému by bylo možné jen stěží vyčítat to, že nepostupoval podle právní úpravy, jež v době jeho rozhodování ani neexistovala. V daném případě tedy bylo nutné právní povahu navýšení místního poplatku posoudit výhradně podle ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu, jakožto subsidiárně použitelné procesní právní úpravy.

33. Z hlediska tohoto ustanovení nelze pochybovat o tom, že zvýšení poplatku je příslušenstvím daně, otázkou však je, zda sdílí osud místního poplatku jakožto lokální daně. V tomto směru lze poukázat na skutečnost, že zvýšení místního poplatku není úrokem, penálem ani pokutou za opožděné tvrzení daně. Je sice pravdou, že je vyměřován za opožděnou úhradu daně stejně jako úrok či penále, avšak od nich se liší způsobem svého vzniku. Zatímco úroku, penále, ale i pokuty za opožděné tvrzení daně vznikají automaticky již ze zákona (srov. § 250 až § 254a daňového řádu) a správce daně o jejich výši daňový subjekt platebním výměrem pouze vyrozumívá, zvýšení místního poplatku není automatické a výrok, jímž je platebním výměrem vyměřováno, má konstitutivní povahu. Bez vyměření poplatníkovi poplatková povinnost odpovídající navýšení poplatku nevzniká, ani kdyby jeho výši obecně závazná vyhláška stanovila pevnou sazbou, tak jako je tomu v tomto případě. Tato odlišná procesní povaha vzniku povinnosti uhradit příslušenství daně pak logicky musí mít i konsekvence pro okamžik jejího zániku. Zatímco k zániku příslušenství daně zmíněných ve větě druhé § 2 odst. 5 daňového řádu není třeba odklízet rozhodnutí (po obsahové stránce jde však v podstatě jen o vyrozumění), jimiž byl o jejich výši k určitému okamžiku daňový poplatník informován, v případě navýšení poplatku, stejně jako např. u pořádkové pokuty či rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady řízení, zde existuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí, jímž byla uložena dosud neexistující právní povinnost. Toto rozhodnutí, popř. i v podobě dílčího výroku platebního výměru, má s ohledem na svou konstitutivní povahu samostatné postavení, a dokud není zrušeno nebo jeho účinky nezaniknou na základě výslovného ustanovení právního předpisu, zakládá právní následky. Proto má samostatný procesní osud nezávislý na tom, zda správce místního poplatku po opožděné úhradě takového poplatku vydal platební výměr na uhrazenou daňovou povinnost či nikoliv.
34. Žalobce má pravdu v tom, že v souladu s § 11 odst. 2 zákona o místních poplatcích mu měl prvostupňový orgán vyměřit místní poplatek (těž) v základní výši, neboť žalobce jej sice uhradil, ale neučinil tak včas. Ani v této situaci ovšem není důvodu trvat na tom, aby takový platební výměr byl žalobci oznamován, pokud o to nepožádal nebo pokud neprojevil předem pochybnosti o správné výši místního poplatku (srov. usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, publikované pod č. X Sb. NSS), jelikož nic nebrání aplikaci ustanovení § 140 daňového řádu (částku uhrazenou žalobcem lze za těchto okolností ztotožnit s jeho tvrzením o výši místního poplatku, aniž by mu hrozila újma na jeho procesních právech). Jak ale potvrzoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, ani platební výměr na základní výši místního poplatku doručený fikcí ve smyslu § 140 odst. 2 *in fine* daňového řádu v den přijetí opožděné platby není ve správním spise založen. Potud tedy lze vyjádřit pochybnost o tom, zda samotný místní poplatek byl vyměřen tak, jak zvláštní zákon předpokládá. To nicméně nemůže mít dopad na vyměření samotného zvýšení místního poplatku na základě konstitutivního výroku platebního výměru vydaného prvostupňovým orgánem. Stejně jako se s místním poplatkem a jeho příslušenstvím nakládá samostatně při úhradě (srov. žalovaným

zmiňovaný § 152 daňového řádu), je namísto odděleně posuzovat možnost prekluze místního poplatku (ať již byl vyměřen, či nikoliv) a zvýšení místního poplatku (zde nepochybně pravomocně vyměřeného) z hlediska běhu lhůt pro stanovení daně v § 148 daňového řádu. Je přitom zřejmé, že žalovaný s vyměřením zvýšení místního poplatku poměrně otálel, nicméně vzhledem k oznámení (doručení) platebního výměru dne 10. 3. 2017, tj. v posledních 12 měsících tříleté lhůty plynoucí ode dne 31. 5. 2014, došlo k prodloužení této lhůty o další 1 rok, tj. až do 31. 5. 2018. Napadené rozhodnutí pak bylo doručeno žalobci dne 23. 10. 2017, tedy stále ve lhůtě prodloužené dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. K tomu lze jen doplnit, že soud souhlasí se žalovaným i v tom, že porušení zásady stanovené v § 7 odst. 1 daňového řádu, podle níž mají být rozhodnutí vydávána „bez zbytečných průtahů“, nepředstavuje vadu mající vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, když se jedná o lhůtu (toliko) pořádkovou a její nesplnění neznamena, že by měl být výrok platebního výměru či napadeného rozhodnutí jiný (byly-li dodrženy lhůty podle § 148 daňového řádu).

35. Pokud jde o druhý ze žalobních bodů, soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že odvolací řízení představuje s řízením před prvostupňovým orgánem z hlediska následného soudního přezkumu jeden celek, a potud je proto třeba vnímat i odůvodnění platebního výměru v kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný byl nejen oprávněn, ale i povinen napravit případné nedostatky, na něž poukazoval ve svém odvolání žalobce či které sám zjistil z úřední povinnosti. Soud přitom takto v kontextu vnímáno shledává odůvodnění napadeného rozhodnutí plně přezkoumatelným, a to i z hledisek na které upozorňuje judikatura N. s. s., již se žalobce dovolává. To platí i pro závěr N. s. s. vyslovený v rozsudku ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 Afs 168/2015-45, dle kterého nestanoví-li zákon o místních poplatcích či obecně závazná vyhláška vydaná k jeho provedení žádná kritéria pro sankční zvýšení poplatku podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, je na správci poplatku, aby o to důkladněji posuzoval všechny podstatné skutkové okolnosti a pečlivě popsal v odůvodnění všechny úvahy, které ho vedly ke zvýšení poplatku. Uvedené závěry totiž nelze v předmětné věci aplikovat právě z důvodu, na který žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně upozorňoval.
36. Povinnost podrobnější úvahy o zvoleném rozsahu navýšení místního poplatku by nepochybně nastala jak v situacích, kdy by při absenci úpravy v obecně závazné vyhlášce musel správce daně při svém uvážení vycházet toliko ze zákona o místních poplatcích (tj. činil by správní uvážení o zvýšení místního poplatku od 0 Kč až na trojnásobek jeho základní sazby), tak pokud by mu prostor pro správní úvahu v rámci určitého rozpětí stanovila sama obecně závazná vyhláška (například pravidlem „*může být zvýšen až na dvojnásobek*“). V uvedeném případě je však situace odlišná, neboť vyhláška č. X stanovila striktní navýšení místního poplatku na dvojnásobek. Prvostupňový orgán, ale ani žalovaný proto nedisponovali žádným uvážením o tom, k jakému navýšení místního poplatku přistoupí, a jejich úkolem v dané situaci tak bylo pouze vysvětlit, na základě jakých zjištění a úvah dospěli k závěru, že vyhláškou stanovené podmínky pro zvýšení místního poplatku byly splněny, a poukázat na vyhláškou stanovenou výměru tohoto zvýšení.
37. Soud současně uvádí, že v uvedeném případě nemůže souhlasit ani s komentářovou literaturou, na kterou odkazuje žalobce [Těžký, V., Jantoš, M., Siuda, K. Zákon o místních poplatcích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře (Wolters Kluwer ČR), dostupný v systému ASPI], dle které je správce poplatku „*povinen odůvodnit také výsledně stanovenou míru navýšení, tj. je povinen uvést ve svém rozhodnutí také úvahy, na základě*

kterých dospěl ke stanovení výsledné míry navýšení (NSS 9 Afs 60/2013, 10 Afs 168/2015). To i za situace, kdy bude konkrétní míra navýšení stanovena v obecně závazné vyhlášce, neboť poplatkový subjekt by se měl vždy dozvědět z rozhodnutí správce poplatku i to, zda konkrétní míra navýšení stanovena v obecně závazné vyhlášce a „převzatá“ do rozhodnutí odpovídá okolnostem jeho případu. Správce poplatku tak bude vždy povinen odůvodnit nejen to, proč přistoupil k navýšení, ale i to, na základě jakých úvah dospěl ke stanovení konkrétní míry navýšení. Pouhá citace zákonů a obecně závazných vyhlášek tak nemůže obstát. [...] Stanovení konkrétní míry navýšení v obecně závazné vyhlášce totiž samo o sobě, jak by se mohlo na první pohled zdát, neznamená povinnost správce poplatku takto postupovat. Stále totiž platí, že při vyměřování nedoplatku má správce poplatku možnost, nikoliv povinnost navýšit včas nebo ve správné výši nezaplacený místní poplatek“, neboť v nálezu Ú. s. ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10, na který žalobce rovněž odkazuje, se k předmětnému uvádí doslova následující: „Je jisté správné, že zákon o místních poplatcích obecně zakotvil možnost sankčního navýšení poplatku v případě jeho řádného nezaplacení a stanovil základní pravidla, zejména horní hranici tohoto navýšení. Pokud samospráva nepřipraví do příslušné vyhlášky hodnoty tohoto navýšení, jde v intencích citovaného ustanovení při navyšování o otázku volného uvážení správce poplatku, limitovaného pouze zmiňovaným trojnásobkem základní stanovené hodnoty poplatku. V tomto směru je tato obecná právní úprava pro praxi zřejmě dostačující, každopádně je odrazem vůle zákonodárce, přičemž vhodnost či správnost jím zvoleného řešení není předmětem zkoumání ze strany Ú. s. Na druhou stranu, pokud samospráva hodnoty navýšení stanoví, musí z toho správce poplatku vycházet a jeho diskreční pravomoc je v daném směru omezena. A to přípustně, ne-li dokonce žádoucím způsobem“ (podtržení doplněno zdejší soudem). V tomto smyslu soud proto uzavírá, že odůvodnění, které učinil prvostupňový orgán (v podstatě konstatování nezaplacení poplatku ani 90 dnů po splatnosti s odkazem na vyhlášku č. X), ve spojení s odůvodněním žalovaného je dostatečným odůvodněním výroku o vyměření zvýšení místního poplatku. Prvostupňový orgán totiž byl vázán i textem obecně závazné vyhlášky a nebyl oprávněn se od ní odchýlit. Bylo by přitom poněkud absurdní, pokud by měl správní orgán vysvětlovat, proč dodržuje povinnost uloženou mu právním předpisem, jímž je i obecně závazná vyhláška. Ani druhý ze žalobních bodů tak neshledává soud důvodným.

38. To platí i pro třetí žalobní bod. V první řadě soud uvádí, že vyhlášku č. X po přezkoumání její vnitřní struktury považuje za určitou a vnitřně bezrozpornou. Soud vyhlášku poměřil tzv. testem rozumnosti (viz např. nález Ú. s. ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10), na který ostatně odkazuje sám žalobce. V první řadě soud uvádí, že dle ustanovení čl. 104 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) mohou zastupitelstva v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky. Protože napadená vyhláška byla vydána zastupitelstvem m. B., lze uzavřít, že co do výkonu pravomoci bylo postupováno v souladu se zákonem. Dle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) patří do samostatné působnosti obce záležitosti, které jsou v zájmu obce a jejích občanů, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Podle ustanovení § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích se obec při vydávání obecně závazných vyhlášek řídí zákonem, a to mimo jiné v případech, kdy je k tomu obec zmocněna zvláštním zákonem [§ 10 písm. d) zákona o obcích]. V předmětném případě je zvláštním zákonem zákon o místních poplatcích, dle jehož ustanovení § 14 odst. 2 zavede

obec poplatky obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Vydalo-li tedy m. B., resp. jeho zastupitelstvo, vyhlášku o místních poplatcích, již upravilo ukládání místního poplatku, postupovalo na základě zákona a v souladu s ním, a to v rámci jeho věcné působnosti, přičemž v uvedeném případě nejsou přítomny ani žádné známky toho, že by došlo ke zneužití této zákonem svěřené působnosti. Pravidlo stanovené v čl. 7 odst. 2 vyhlášky č. X, o něž jde žalobci především, pak soud považuje rovněž za souladné se zákonem o místních poplatcích, přičemž jej nepovažuje ani za excesivní (nerozumné). Zákon o místních poplatcích totiž ve svém ustanovení § 11 odst. 3 umožňuje zvýšení včas neodvedených poplatků až na jejich trojnásobek. Předmětná vyhláška stanoví příslušnou sankci v případě prodlení s úhradou místního poplatku ve středu tohoto rozmezí dvojnásobkem, tedy stále v zákonných mantinelech. Soud by mohl mít pochybnosti o rozumnosti stanovené výměry v souladu s judikaturou N. s. s. (viz např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Afs 3/2016-40) v případě, že by vyhláška tuto sankci stanovovala bez ohledu na další skutečnosti. Dle vyhlášky č. X však může být sankce spočívající ve zvýšení místního poplatku na dvojnásobek uplatněna teprve v případě prodlení delšího 90 dnů ode dne splatnosti poplatku. V tomto případě tedy zastupitelstvo obce stanovilo předmětnou vyhláškou zmírňující pravidlo, které vylučuje uplatnění zvýšení v případech bagatelního porušení povinnosti včasné úhrady místního poplatku, neboť sankce má být zjevně ukládána až po závažnějším prodlení dosahujícím prakticky čtvrt roku. Z pohledu soudu se jedná o významný korektiv, mající za úkol oddělit „drobná“ porušení stanovených pravidel (prodlení v řádů max. několika jednotek či desítek dnů) od těch podstatných, mezi která nepochybně prodlení přesahující 90 dnů patří.

39. Nadto zákon o místních poplatcích obsahuje ustanovení § 16a (a rovněž § 16b), která umožňují v odůvodněných případech buďto k žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona, eventuálně z moci úřední ve výjimečných situacích místní poplatek či jeho zvýšení snížit či úplně prominout. Podle § 16a zákona o místních poplatcích (pozn. uvedené ustanovení bylo do zákona místních poplatcích vloženo až s účinností od 29. 10. 2015, tj. po lhůtě splatnosti místního poplatku v původní výši, dle přechodných ustanovení zákona č. 266/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, však byl § 16a aplikovatelný i na poplatky vzniklé dříve, a to včetně příslušenství) tedy mohl žalobce případně požádat o odstranění tvrdosti zákona, pokud měl za to, že v jeho případě byly dány zvláštní důvody, proč za své pochybení neměl být sankcionován zvýšením místního poplatku. O takové žádosti by bylo rozhodováno samostatně, nezávisle na řízení o vyměření místního poplatku (jeho zvýšení).
40. Žalovanému lze pouze vytknout jeho argumentaci, podle níž měl žalobce vyhlášku napadnout v samostatném řízení. Žalovaný neuvádí, o jaké řízení by se mělo jednat, a ani soudu není známo, že by žalobce jako fyzická osoba měl k dispozici nějaký právní prostředek ochrany, jímž by vyvolal přezkum zákonnosti a ústavnosti vyhlášky č. X, jiný, než právě toto řízení. K podání návrhu Ú. s. jsou oprávněny pouze osoby vyjmenované v § 64 odst. 2 zákona č. 183/1993 Sb., o Ú. s., ve znění pozdějších předpisů a mezi ně žalobce nepatří. Měl-li snad žalovaný na mysli postup podle § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, pak toto ustanovení zakotvuje dozorčí nástroj M. v., k jehož užití může dát fyzická osoba nanejvýš podnět, který však rozhodně nelze považovat za řádný opravný prostředek v pravém slova smyslu, neboť jeho podáním nedochází k zahájení žádného řízení a nejedná se o přezkum v pravém slova smyslu.

41. Pokud jde poslední žalobní bod, v němž žalobce zpochybňuje ústavnost samotného § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, soud uvádí, že jakkoli příslušné ustanovení umožňuje sankční zvýšení místního poplatku až na trojnásobek, což je v procentuálním vyjádření vysoká hodnota, je potřeba současně uvést, že výše místních poplatků je až na výjimky relativně nízká a užití nižších sankcí, byť v řádu desítek procent, by pro nespolupracující poplatníky nemuselo být dostatečně motivující. Odhlédnout nelze ani od nákladů administrace takových poplatků, které jsou v porovnání s jejich výtěžností poměrně značné. Vyžaduje-li si tedy jednání poplatníka, aby s ním příslušný orgán vedl správní řízení s náklady, které mnohdy přesahují samotnou výši dlužného poplatku, je podstatné navýšení poplatku v podobě znásobení jeho výše v případě viny na straně poplatníka legitimní a rozumné. Významné je samozřejmě to, zda daná právní úprava umožňuje reagovat na případy, kdy pochybení poplatníka je pouze bagatelní, popř. kdy na jeho straně nelze shledat zavinění ani ve formě nedbalosti a přičemž s ohledem na jeho majetkové poměry by zvýšení místního poplatku násobkem i u takto nízkých částek vedlo k nespravedlivě závažným majetkovým dopadům. Takové situace však napadené ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích umožňuje vyřešit jak tím, že samo o sobě ponechává správci poplatku správní uvážení v otázce, zda a v jakém rozsahu přistoupí k navýšení místního poplatku, tak možností uplatnění již zmíněných moderačních ustanovení § 16a a § 16b zákona o místních poplatcích. Význam posledně zmíněných ustanovení se pak přirozeně násobí v situaci, kdy obecně závazná vyhláška pevným nastavením povinnosti navýšení místního poplatku a jeho rozsahu odstraní korektiv správního uvážení v § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích. K odkazům žalobce na přepočítání navýšení místního poplatku na procentní sazbu ročního úroku soud považuje za potřebné zdůraznit, že jde jen o jeden z možných úhlů pohledu, který však svým úzkým technickým pohledem poněkud manipulativně přehlíží přítomnost nepřekročitelného stropu sankčního navýšení poplatkové povinnosti a již zmíněnou zpravidla bagatelní výši absolutní částky takového navýšení spolu s nepoměrem nákladnosti administrativního řešení neplnění základní poplatkové povinnosti k výši poplatkové povinnosti. Být si soud je vědom toho, že v individuálních případech skutečně může kombinace nevyhovění žádosti podle § 16a zákona o místních poplatcích ve spojení s příliš striktním nastavením konkrétní obecně závazné vyhlášky obce vést k nepřijatelným důsledkům, na něž žalobce upozorňuje, je přesvědčen o tom, že takové případy je třeba řešit na individuální bázi (nemá-li být zcela rozložena efektivnost výběru místních poplatků). Případ žalobce přitom příkladem takto křiklavé nespravedlnosti není.
42. Má-li vedle toho žalobce pochybnosti o ústavnosti § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích i z toho důvodu, že umožňuje ukládání různě vysokých sankcí napříč Českou republikou, ani zde mu soud nemůže dát za pravdu. Samotné ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích platí shodně na území celé České republiky a umožňuje shora zmíněný individuální přístup při vymezování sankce za opožděné či neúplné uhrazení místního poplatku v závislosti na míře porušení povinnosti, osobních poměrech poplatníka i dalších relevantních okolnostech řešeného případu. V tomto směru jsou účinky napadeného ustanovení shodné jako účinky jakéhokoliv ustanovení stanovícího výši pokuty či jiné sankce určitým rozpětím a nelze je jen z tohoto důvodu považovat za protiústavní. Jsou to teprve obecně závazné vyhlášky různých obcí, jež modifikací pravidla obsaženého v § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích mohou vytvářet *a priori* lokální odlišnosti mezi jednotlivými obcemi. Ve skutečnosti tak žalobce tímto argumentem napadá ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, jež zmocňuje obce k lokální úpravě

výběru místních poplatků obecně závaznou vyhláškou. K tomu ovšem soud zdůrazňuje, že se jedná o zcela logické vyústění ústavně chráněného práva obcí na samosprávu (čl. 100 odst. 1 ve spojení s čl. 104 Ústavy), které se zákonodárce upravou v § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích rozhodl i s ohledem na charakter místních poplatků, jakožto lokální daně, podpořit tím, že jim umožnil si stanovit nejen to, zda ten který poplatek budou vybírat, ale též za jakých podmínek, včetně fakultativní možnosti upravit v zákonných mantinelech i s tím související sankce v případě nespolupráce poplatníků. Jak přitom dal Ú. s. v již shora citovaném nálezu ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/10, jasně najevo, lokální úpravu i této otázky považuje za žádoucí, tedy zjevně souladnou s ústavním pořádkem. Soud tedy ani v této skutečnosti neshledává ustanovení zákona o místních poplatcích protiústavním, a proto nepovažoval za potřebné předkládat návrh Ú. s. na zrušení zákona, jak žalobce žádá. Soud tak shledal nedůvodnou i argumentaci žalobce ve čtvrtém žalobním bodě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
44. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za jednotlivé úkony právní služby. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů, odkazuje soud na závěr N. s. s. vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS, že závěry nálezu Ú. s. ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nedopadají (s ohledem na jeho specifika) na oblast správního soudnictví, přičemž to samé platí i pro vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. V daném případě přitom žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. června 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu